

Jogíni učí své žáky vytěsnit z mysli všechny myšlenky a to soustředěním se na jeden relativně krátký úsek zvuků, případně tvořících slova, který se dokola opakuje = mantra. (vykládá se jako "ochraňuje mysl").

Jde nejspíš o intuitivní poznatek že dosáhnout úplné nečinnosti mozku není možné, ale že v AA probíhá nějaký kvazicyklický proces, který lze zkrátit na několik slabik, možná lze najít nějaký minimální čas, např. 5 sekund, pod nějž nelze kvazicyklus AA zkrátit.

Příklad

"óm mani páme hung, óm mani páme hung, óm mani páme hung,..."

Nebo si zvolíte nějaké zvyky s rytmickou složkou: Bam bara bam bam, bam bara bam bam, bam bara bam bam, ...

V pojetí antecepční teorie se mantrou nemyslí nutně náboženské pojetí, ale spíše chytlavá sekvence zvuků, které mohou, ale také nemusí mít jazykový význam, a které dotyčný opakuje téměř neuvědoměle.

Tím se dostáváme k otázce, k čemu je kvazicyklus antecepčnímu aparátu dobrý, resp. proč to nejde bez něj.

Připusťme nejprve, že je to axiom, a že potřebu alespoň jednoho aktivního kvazicyklu všichni máme dánu z konstrukce.

Pak lze tento proces nazvat "objíždění kluziště". Pokud je ovál dráhy dostatečně rozlehlý, můžeme si pouštět nahraný příběh záběru na protilehlou stranu kluziště.

Přemýšlením o tomto "filmovém" záběru můžeme v určitém rozsahu poznávat sami sebe. Nevidíme se v aktuálním okamžiku, protože to by vyvolalo paradox.

Pohledem na příběh z druhé strany kluziště se paradoxu vyhneme.

Můžeme si nad příběhem klást otázky:

- 1) Jaké pocity jsem přitom měl?
- 2) Co bych mohl udělat při příštím průjezdu tím místem, abych měl jiné pocity?
- 3) Co jsem sledoval za cíl?
- 4) Co bych mohl příště udělat, abych se k cíli přiblížil více?
- 5) Nebyla projížďka po tomto kluzišti jen krátkou odbočkou z jízdy po daleko větším kluzišti?

Asi by se daly položit další otázky, ale tyhle jsou primární.

V tomto okamžiku je třeba připomenout tvrzení z teorie příběhů, že pozorováním vnitřního příběhu nepozorujeme realitu, ale šňůru korálek, které z reality vybral náš AA a seřadil je do náhrdelníku.

Pokud tam některý korálek nezařadil, nemůžeme přehráváním příběhu o tomto chybějícím korálku nic zjistit. Zato nám jej může pomoci odhalit jiný pozorovatel, např. přítel, manžel, dítě, učitel, trenér, ale také nepřítel.

S nepřítelem ovšem máme potíže, protože nám může lhát, aby nás zmátl. Nicméně nás neúmyslně může upozornit, a my se pak na uvedený korálek zaměříme při příštím průjezdu, nebo požádáme o pozorování přítele.

Poznámka a1 Příběhy, které k nám proudí z okolního prostředí, a jejichž cílem je, abychom je převzali, mohou být účelově zkresleny, aby skrývaly pravdu. Fakt, že nám převzatý příběh pomohl odhalit některý chybějící korálek, by nás neměl zaslepit. Příběh může být zkonstruován tak, aby se někdo zmocnil části našich zdrojů.

Zůstává klíčová otázka:

Otázka Jsou kvazicykly nějak nutné z hlediska pojmu antecepce?

Není jasné, zda jsou kvazicykly nutné pro bakterie a obecně nižší A-subjekty. Naopak je pozorujeme u organismů vědomých si sama sebe. Budeme tedy rozlišovat A-subjekty, které jsou is vědomy sama sebe. U nich je kvazicyklus řešením překonávání paradoxu zacyklení antecepce.

Možné důvody:

Antecepční subjekt musí být neustále ve střehu vůči podnětům z vnějšího světa. Protože uvnitř udržuje seznam, musí tímto seznamem neustále procházet, aby zaznamenal souhlas zpozorovaných podmínek s podmínkami zapamatovaného příběhu, a mohl spustit připravenou reakci.

Seznam je konečný a lze na něj pohlížet jako na lineární, tedy při jeho prohlížení musí docházet k opakovanému čtení stejných položek. Protože není nezbytné číst vždy všechny prvky seznamu, výsledkem je kvazicyklus.

AA zřejmě procházením kvazicyklu doladuje identifikovaný příběh. Některý příběh vzbudí nejistotu o své antecepční hodnotě, a tak jeho kvazicyklickým procházením ve směru toku příběhu lze ochutnávat jeho antecepční vypovídací schopnost, případně příběh před definitivním založením mezi prověřené upravit, doplnit.